

[Nyboe Andersen.]

af mælkeprisens stigning, der skyldes EF. I stedet er jo de offentlige udgifter på andre områder som bekendt steget med mange milliarder kroner.

Forbedringen af eksportpriserne vil heller ikke føre til, at betalingsbalancen faktisk forbedres, den vil tværtimod blive forringet med et sted mellem 2 og 3 milliarder kr. af årsager, som ikke har noget at gøre med vor tilslutning til EF: importafgiften og den voldsomme inflation i omkostninger og indtægter.

Den omstændighed, at EF-fordelene tilskrives af en uforsvarlig økonomisk politik, bør imidlertid ikke misbruges til at bilde befolkningen ind, at disse fordele ikke er der, og at nej-sigerne derfor har fået ret. I særdeleshed er jo de prisstigninger på levnedsmidler, der er sket på det danske hjemmemarked i de sidste måneder, blevet misbrugt i en propaganda mod EF. Både ministeren i sin redegørelse og den socialdemokratiske ordfører var inde på, at dette er et misbrug. Sandheden er, at den væsentligste årsag til disse prisstigninger er de voldsomme stigninger, der er sket på verdensmarkedet for korn og foderstoffer, prisstigninger, der for Danmarks vedkommende svarer til op imod 1 milliard kr. på årsbasis, prisstigninger, som begyndte i fjor sommer, og som har nået nye rekordhøjder i de sidste uger. Det er vel klart, at havde Danmark stået uden for EF, ville disse prisstigninger være blevet indregnet i de hjemmemarkedspriser, som monopoltilsynet traditionelt har beregnet for det danske landbrugs produkter, og de ville tilmed være blevet forøget som følge af den devaluering af kronen, der som nævnt havde været uundgåelig, hvis vi havde holdt os uden for EF.

For industriens vedkommende er det lykkedes i alt væsentligt at bevare den frihandel med rest-EFTA-landene, som betyder så meget vor vores industrieksport. I den sammenhæng vil jeg dog gerne nævne, at oprindelsesreglerne er blevet mere komplicerede, end de var i EFTA-samarbejdet. Jeg ved godt, at der er opnået væsentlige forbedringer på det punkt, også siden nytår, men det bør være Danmarks politik at arbejde for en yderligere forenkling. Man tør vel håbe, at det i den henseende er en fordel, at det danske medlem af Kommissionen

netop har toldunionen som sit særlige arbejdsfelt; Finn Gundelach er i hvert fald ikke tilhænger af mere bureaukrati end nødvendigt.

Jeg vil i den forbindelse gerne ønske ministeren al mulig held og lykke til at få gjort noget ved de bureaukratiske tendenser i EF i hans kommende formandsperiode.

I betragtning af den mangel på arbejdskraft, som hersker i industrien for øjeblikket, er man jo lige ved at ønske, at modstanderne af dansk tilslutning havde fået bare en lille bitte smule ret i deres spådomme om, at det frie arbejdsmarked ville føre til indvandring her til landet sydfra. Vi lukkede jo op for arbejdskraft fra EF-landene få uger efter folkeafstemningen, men har unægtelig ikke set noget til den bebudede masseindvandring fra Italien; det har tværtimod været helt umuligt at opdrive arbejdskraft fra de andre EF-lande.

En af de første virkninger af medlemskabet har været en vis udenlandsk efterspørgsel efter danske aktier. Alting tyder dog på, at kursniveauet i det store og hele blev bragt op på et sådant niveau ved indenlandske køb i slutningen af 1972, at den udenlandske interesse nu er begrænset og i det væsentlige knyttet til ret få papirer. Man kan jo mene, at det ville være ønskeligt, om danske virksomheders aktier kunne bevares på danske hænder, men skal det ske, går vejen over større opsparing her i landet og over større vilje til at anbringe den opsparing i aktier. Så længe vi har et underskud af opsparing i forhold til vores investeringsbehov, må der tilføres kapital fra udlandet til dansk erhvervsliv, og så kan aktiekøb være en lige så hensigtsmæssig måde som f. eks. direkte investering i køb af danske virksomheder, og det har jo været tilladt i mange år.

Det er klart, at organerne inden for EF har skullet igennem en overgangsperiode i de første måneder efter udvidelsen, før de har kunnet komme til at fungere effektivt, og sådan har vi også her i folketingset og i vort forhold til regeringen haft problemer med at få fastlagt den indenlandske procedure i EF-sager. Jeg skal ikke her gå tilbage til den strid herom, der blev udløst af regeringens utilstrækkelige information om landbrugsforhandlingerne i januar, men jeg skal nøjes med at konstatere, at efter ven-